

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1418/2022
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Бошко Ристић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Мирослав Ристић, адвокат из ..., ради раскида уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 975/21 од 16.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 975/21 од 16.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неосновн, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 511/20 од 18.12.2020. године усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је раскинут, због грубе неблагодарности поклонопримца ББ из ..., уговор о поклону од 07.03.2016. године, потврђен (солемнизован) пред јавним бележником у ... под бројем Опу 195-16 од 07.03.2016. године и утврђено да тужилац има право својине на непокретности која се налази у ..., ул. ... бр. ... на кп.бр. ... КО ... – ..., бр. зграде ..., обим удела 1/1, уписане у листе непокретности бр. ... КО ... – ...; земљиште под зградом-објектом, површине 91 м2 у ... ул. ... бр. ..., на кп.бр. ... КО ...- ..., бр. зграда ..., обима удела 1/1, уписане у лист непокретности бр. ... КО ...-..., што је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац по основу пресуде укњижи као власник у Катастру непокретности у Нишу и обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 101.700,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 975/21 од 16.09.2021. године укинута је пресуда Основног суда у Нишу П 511/20 од 18.12.2020. године и пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се због грубе неблагодарности поклонопримца ББ из ... раскине уговор о поклону од 07.03.2016. године, потврђен (солемнизован) пред јавним бележником у ... под бројем ОПУ 195-2016 од 07.03.2016. године и да се утврди да тужилац има право својине на непокретности која се налази у

..., ближе описаној у изреци пресуде, те да је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац на основу пресуде укњижи као власник у Катастру непокретности Ниш, као неоснован и обавезан је тужилац да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 68.450,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се пресуда може побијати.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 72/11...18/20), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе Закона о парничном поступку, а што би утицала на правилност и законитост побијане пресуде, због чега нема ни битне повреде парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији посебно указује. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није прописана као ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су у тазбинском сродству (тужилац је теча туженој) и њихови међусобни односи су били веома добри. У договору са туженом, тужилац је стекао право својине на спорној непокретности по основу уговора о купопродаји Ов. .../... од 09.04.2014. године, који је закључио са Стамбеном задругом „...“ из ..., а новац за исплату купопродајне цене му је дала тужена. Договор између парничних странака је био да тужилац, након што закључи уговор о купопродаји спорне непокретности, са туженом закључи уговор о поклону исте непокретности, што је и учињено дана 07.03.2016. године, пред јавним бележником Драганом Николићем из ... . Наведену непокретност тужилац је, као поклонопримац, туженој, као поклонодавцу, пренео без икакве накнаде било у новцу или услугама и без икаквих терета, у стању у коме се непокретност налазила приликом потписивања уговора. Међутим, у периоду од закључења уговора о купопродаји до закључења уговора о поклону дошло је до проблема, с обзиром да је треће лице поднело тужбу против тужиоца и Стамбене задруге, тврдећи да је непокретност власништво тог трећег лица. Уследила је и кривична пријава, а у току 2017. године тужилац је био ухапшен јер му је стављено на терет извршење кривичног дела злоупотреба положаја. Према тврдњи тужиоца тужена је прекинула контакт са њим, њихови међусобни односи су се додатно пореметили, дошло је до претњи од стране тужене, након што је тужилац поднео тужбу у овој правној ствари, као и подношења кривичне пријаве против тужиоца због уцене и захтева за враћање новца. Ова кривична пријава је одбачена.

Тужена никада није напала на живот и тело тужиоца, није га физички угрозила, није га вређала нити је напала на његову имовину, није нарушила његову слободу и његов физички и психички интегритет, како је тужилац у свом исказу навео. Тужилац је повредило игнорисање тужене у време када је био ухапшен и чињеница да му није помогла када му је било најтеже.

Имајући у виду овакво утврђено чињенично стање првостепени суд је усвојио тужбени захтев сматрајући да се понашање тужене према тужиоцу, након закључења уговора о поклону може окарктерисати као „велика“ или „груба“ неблагодарност, упоређујући понашање тужене са стандардима и схватањима друштвене средине у којој странке живе. Тужена је неоправдано прекинула однос са тужиоцем након

закључења уговора о поклону чиме је повредила тужиоца, који је понашање тужене доживео и субјективно као грубу неблагодарност те да тужилац због понашања тужене након учињеног поклона осећа страх за своју безбедност, због чега је и пријављивао чланове породице тужене за нелегално поседовање оружја.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, након што је одржао расправу и саслушао парничне странке и сведоке, сматрајући да у радњама тужене нема грубе неблагодарности због које би требало раскинути уговор о поклону. Ово зато што је тужилац имао намеру да туженој помогне да постане власник спорне непокретности, закључењем уговора о купопродаји, а затим и уговора о поклону, као начина да се нађе правни пут за реализацију намере тужене да постане власник спорних непокретности. Према томе, у погледу оваквог поступања постојала је сагласна воља парничних странака, које на страни тужиоца више није било када су се у њихов договор и њихове радње умешали како трећа лица тако и надлежни органи, који су код тужиоца изазвали субјективни доживљај да је, како је сам навео, умешан у нешто што није, што је и додатно пореметило односе парничних странака, односно тужена је престала да контактира са тужиоцем. Наводе тужиоца о притиску и претњама тужене другостепени суд је оценио као неосноване, јер тужилац за те наводе није пружио доказе нити закључак о таквом поступању тужене произилази из изведених доказа.

Према оцени Врховног касационог суда другостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев, а разлоге за такву одлуку у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Супротно наводима ревизије другостепени суд је оценио све наводе странака, њихове исказе и исказе сведока, као и писмене доказе, те правилном применом члана 8. Закона о парничном поступку утврдио чињенично стање на које је правилно применио материјално право. Чињеница да су односи међу странкама поремећени и да они нису у контакту нема значај грубе неблагодарности, као разлога за раскид спорног уговора. При томе, битна чињеница је да до закључења уговора о поклону између парничних странака дошло након договора парничних странака о начину на који би тужена постала власник спорне непокретности, јер је пре тога, такође уз договор парничних странака, тужилац купио спорну непокретност, а новац за исплату купопродајне цене му је дала тужена, тако да тужилац у суштини није поклонио туженој имовину коју је стекао од свог новца, већ је уговор о поклону био начин да тужена постане власник непокретности која је предмет уговора о поклону, а да се не појављује као купац те непокретности из разлога који су утврђени у току поступка.

Неосновани су наводи ревизије да је тужена према тужиоцу учинила кривично дело лажног пријављивања, с обзиром да тужилац није доказао да постоји осуђујућа судска пресуда према туженој за ово кривично дело, којим би тужилац био оштећени.

Имајући у виду све околности утврђене у поступку које су претходиле закључењу спорног уговора о поклону, као и чињеницу да тужена није угрозила тужиочев живот или тело, није напала његову имовину, нити је нарушила његову слободу и његов физички и психички интегритет, како је тужилац сам изјавио приликом давања исказа, нису испуњени услови из члана 567. Српског грађанског законика који се примењује као правно правило за опозив поклона, односно раскид уговора о поклону.

Врховни касациони суд је оценио и наводе ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужилац није успео у поступку по ревизији, па нема право на трошкове тог поступка, које је тражио и у ревизији определио, у смислу члана 153. и 154. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић